

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lipca 2024 r.,
w sprawie **Z.K.**
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu
z 30 października 2019 r., sygn. akt IX Ka 297/19
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu
z 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 1397/15

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną Z.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II KK 1397/15 uznał Z. K. za winną popełnienia czynów zarzucanych w punktach:
- I, V, VI, XI. XII. XIV. XVI, XIX, XX, XXII - XXIV. XXV1-XXIX. XXXI - XLVI aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i za to,

po zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. orzekł karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- II, III, IV, VIII- X, XIII, XVII aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k., orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności;

- VII, XV, XVIII, XXI, XXV aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności;

- XXX aktu oskarżenia, tj. występku z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- XLVIII aktu oskarżenia, tj. występku z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- XLVII aktu oskarżenia, tj. występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 284 § 2 k.k. orzekł karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności sąd I instancji następnie orzekł karę łączną karę 2 lat pozbawienia wolności, zawieszając wykonanie ww. kary na okres 5 lat tytułem próby. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. skazana została zobowiązana do częściowego naprawienia szkody.

Apelacje od ww. wyroku złożyli obrońca skazanej i prokurator.

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z 30 października 2019 r., sygn. akt IX Ka 297/19 zmienił zaskarżony wyrok:

1. w pkt. I:

- w zakresie czynów tamże przypisanych, a zarzuconych w pkt. I, V, VI aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „wspólnie i w porozumieniu z innymi”

- w zakresie czynów tamże przypisanych a zarzuconych w pkt. XI, XII, XIV, XVI, XX, XXII, XXIII, XXIV, XXVI aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”,
- w zakresie czynu tamże przypisanego, a zarzuconego w pkt. XII aktu oskarżenia poprzez ustalenie wartości szkody na kwotę 2000 zł,
- w zakresie czynu tamże przypisanego, a zarzuconego w pkt. XXVII aktu oskarżenia poprzez ustalenie wartości szkody na kwotę 1800 zł,

2. w pkt. II:

- w zakresie czynów tamże przypisanych, a zarzuconych w pkt. II, III, IV aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”,
- w zakresie czynów tamże przypisanych, a zarzuconych w pkt. VIII, IX aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu”,
- w zakresie czynów tamże przypisanych, a zarzuconych w pkt. X, XIII, XVII aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”,

3. w pkt. III:

- w zakresie czynów tamże przypisanych, a zarzuconych w pkt. VII aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”,
- w zakresie czynów tamże przypisanych a zarzuconych w pkt. XV, XVIII, XXI, XXV aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”,

4. w pkt. IV:

- w zakresie czynu tamże przypisanego, a zarzuconego w pkt. XXX aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu”,

5. w pkt. V:

- w zakresie czynu tamże przypisanego, a zarzuconego w pkt. XLVIII aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania „działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”,

6. poprzez podwyższenie orzeczonej w pkt. VII kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
7. poprzez uchylenie pkt. VIII i XII,
8. poprzez obniżenie w pkt. IX zasądzonych kwot:
 - w ppkt. 11 na rzecz E.M. do kwoty 10800 zł,
 - w ppkt. 14 na rzecz E.O. do kwoty 9000 zł,
 - w ppkt. 15 na rzecz J.B. do kwoty 9000 zł,
 - w ppkt. 16 na rzecz I.M. do kwoty 10.500 zł,
 - w ppkt. 17 na rzecz J.R. do kwoty 12.000 zł,
 - w ppkt. 18 na rzecz D.K. do kwoty 4000 zł,
 - w ppkt. 19 na rzecz B.W. do kwoty 9000 zł,
 - w ppkt. 20 na rzecz E.F. do kwoty 5000 zł,
 - w ppkt. 21 na rzecz M.R. do kwoty 9000 zł,
 - w ppkt. 23 na rzecz T.B. do kwoty 1600 zł.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanej i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a właściwie zaniechanie jakiejkolwiek merytorycznej, opartej o wskazanie konkretnego materiału dowodowego, kontroli odwoławczej, nie rozpoznanie w istocie zarzutów apelacji, zwłaszcza zaniechanie dokonania analizy każdej z umów pod kątem, kto zawierał umowy z pokrzywdzonymi, w szczególności czy była to Z.K. czy też A.G., komu i w jakiej w istocie wysokości, zostały finalnie wypłacone pożyczki, w jakiej wysokości nastąpiły potrącenia z uwagi na spłatę wcześniejszych kredytów zaciągniętych przez pokrzywdzonych, przy czym należy zwrócić uwagę, iż fakt spłaty poprzednich pożyczek zaciągniętych przez pokrzywdzonych z pożyczek rzekomo zaciąganych dla Z.K. nie został wskazany przez pokrzywdzonych lecz został ujawniony na skutek wniosków dowodowych obrony, analizy przyczyn dla których nie przesłuchano w sprawie A.G., osoby bezspornie posiadającej kapitalną wiedzę na temat przyczyn i przeznaczenia zaciąganych przez

pokrzywdzonych pożyczek a także K. B., który jako przełożony Z. K. nadzorował zawierane umowy, posiadał wiedzę na temat sposobu ich zawierania, miał w związku z tymi umowami kontakt z pokrzywdzonymi, sposobu dokonywania spłat, które w istocie odbywały się na pewnym etapie w znakomitej większości za pośrednictwem Z.K., przesłuchanie których w sytuacji gdy oskarżona nie przyznała się do winy było wręcz obowiązkiem sądu;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 434 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie na niekorzyść oskarżonej poprzez wyeliminowanie z opisu przypisanych jej czynów a zarzucanych w pkt. I,V,VI, aktu oskarżenia, iż działała ona wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w pkt. XXIX,XXXI,XXXIII, XXXIV, XXXVI, XL,XLI,XLV,XLVI, sformułowania, iż działała ona wspólnie i w porozumieniu, nadto w zakresie czynów przypisanych a zarzucanych w pkt. XI,XII,XIV,XVI,XX,XXII,XXIV,XXVI aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czyn, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (pkt I ppkt 1 zaskarżonego wyroku) ponadto w zakresie czynów przypisanych a zarzucanych w pkt II,III,IV aktu oskarżenia, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, jak również w pkt. VIII i IX aktu oskarżenia, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu, nadto w pkt X,XIII,XVII, iż oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (pkt I ppkt 2 zaskarżonego wyroku) oraz w zakresie czynów przypisanych a zarzucanych w pkt. VII aktu oskarżenia, iż działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w pkt. XV, XVIII, XXI, XXV, iż działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (pkt I ppkt 3 zaskarżonego wyroku) a także w zakresie czynów przypisanych a zarzucanych w pkt. XXX aktu oskarżenia, iż działała wspólnie i w porozumieniu, w pkt. XLVIII, iż działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, (pkt I ppkt 4 zaskarżonego wyroku) oraz w zakresie czynu przypisanego a zarzucanego, że działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (pkt I ppkt 5 zaskarżonego wyroku) w sytuacji gdy apelacja oskarżyciela została skierowana wyłącznie co do kary, tym samym nastąpiło orzeczenie poza granice zaskarżenia i w konsekwencji

przypisanie oskarżonej czynów odmiennych od zarzucanych w treści aktu oskarżenia;

3. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 434 § 1 k.p.k., w zw. z art. 6 k.p.k. wynikające z orzeczenia na niekorzyść oskarżonej poprzez poczynienie własnych ustaleń co do winy oskarżonej, odmiennych od ustaleń sądu pierwszej instancji w sytuacji gdy apelacja oskarżyciela została skierowana wyłącznie co do kary i nie kwestionowała winy oskarżonej, w tym sposobu w jaki miała ona popełnić przestępstwa, wysokości faktycznie zaciągniętych kredytów, ustaleń tego sądu poczynionych na skutek informacji pozyskanych od podmiotów udzielających kredyty, które to informacje były sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych w tym zakresie, tym samym orzeczenie poza granice zaskarżenia i w konsekwencji przypisanie oskarżonej czynów odmiennych od zarzucanych w treści aktu oskarżenia i przypisanych w wyroku sądu pierwszej instancji, w konsekwencji pozbawiając oskarżoną prawa do obrony poprzez uniemożliwienie kwestionowania ustaleń sądu *meriti*, sprzecznych z niekwestionowanymi w apelacji oskarżyciela publicznymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd pierwszej instancji;
4. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., poprzez zastąpienie brakujących i pominiętych ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie winy oskarżonej, domniemaniami bądź własnymi ustaleniami na niekorzyść oskarżonej, wykraczającymi poza zakres zaskarżenia apelacją oskarżyciela publicznego, co narusza w sposób jaskrawy zakaz *reformationis in peius*;
5. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 455 a k.p.k., wynikające z błędnego przyjęcia, iż sąd nie mógł uchylić zaskarżonego wyroku, przyjmując że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., gdy w istocie sąd pierwszej instancji nie tylko dopuścił się obrazy w/w przepisu przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku ale nade wszystko nie wyjaśnił istoty sprawy, nie przeprowadził

szeregu wskazanych w apelacji dowodów istotnych dla ustalenia winy oskarżonej bądź braku tej winy co bezsprzecznie stanowiło podstawę do uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Toruniu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Postanowieniem z 31 maja 2021 r., sygn. akt III K 172/20 Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną.

Postanowieniem z 21 czerwca 2023 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 540 § 3 k.p.k. wznowił postępowanie kasacyjne oraz uchylił postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2021 r., III KK 172/20, o oddaleniu jako oczywiście bezzasadnej kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej Z.K. i kasację tę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w

jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*).

W wywiedzionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia obrońca skazanej Z.K. kwestionuje prawidłowość dokonanej przez sąd II instancji kontroli instancyjnej. Obrońca zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie: art. 7, 10, 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów (zarzut pkt 1 kasacji), art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. poprzez zastąpienie brakujących i pominiętych ustaleń sądu I instancji w zakresie winy skazanej domniemaniami (zarzut z pkt 4 kasacji), art. 455 a § k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że nie jest możliwe uchylenie wyroku przez sąd odwoławczy (zarzut z pkt. 5 kasacji). Autor kasacji zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 434 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie na niekorzyść skazanej poprzez zmianę opisu czynów jej przypisanych, w sytuacji, gdy apelacja oskarżyciela została skierowana wyłącznie co do kary (zarzut z pkt 2 kasacji) oraz art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez orzeczenie na niekorzyść skazanej poprzez dokonanie własnych ustaleń co do winy skazanej sytuacji, gdy apelacja oskarżyciela została skierowana wyłącznie co do kary (zarzut z pkt 3 kasacji).

Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi jednak, iż, zarzut skarżącego kwestionujący rzetelność przeprowadzonej kontroli instancyjnej tj. art. 7, 10, 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. uznać należy za chybiony. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu nie pozostawia bowiem wątpliwości co do tego, że sąd ten przeprowadził prawidłową kontrolę odwoławczą w zakresie treści zarzutów i wniosków wywiedzionych w apelacjach. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku

odniósł się do zarzutów, których nierozpoznanie zarzuca skarżący. Sąd odwoławczy dostrzegł też, iż analiza dowodowa przeprowadzona przez sądu I instancji wykazywała pewne braki, w tym dotyczące analizy dokumentacji zawieranych umów. Dokumenty te jednak - zdaniem sądu *ad quem* nie tylko nie odzwierciedlały aktualnego stanu wiedzy, ale, z uwagi na okoliczności ich powstania nie miały waloru wiarygodności. Stan faktyczny w tym zakresie możliwy był natomiast do ustalenia na podstawie uznanych za wiarygodne, obszernych zeznań pokrzywdzonych. Całościowa ocena zgromadzonych dowodów doprowadziła sąd odwoławczy do stwierdzenia, iż niewątpliwe było to, że skazana swoim zachowaniem doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonych, co wynika z obszernych pisemnych motywów rozstrzygnięcia. To zaś zdaje się pomijać w treści kasacji skarżący oczekując, że Sąd Najwyższy dokona ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co jest niedopuszczalne na tym etapie postępowania.

Wbrew również twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy nie naruszył zakazu *reformationis in peius*, co w wywiedzionej kasacji skarżący zarzucił rozstrzygnięciu poprzez naruszenie art. 434 § 1 k.p.k. (pkt 2 kasacji), art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. (zarzut z pkt. 3 kasacji), 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. (zarzut z pkt. 4 kasacji).

Autor kasacji upatruje naruszenia przez sąd odwoławczy zakazu *reformationis in peius* poprzez wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych skazanej działania wspólnie i w porozumieniu oraz dokonaniu odmiennych od sądu I instancji ustaleń co do winy skazanej oraz zastąpienie ustaleń sądu pierwszej instancji w zakresie winy skazanej, domniemaniami bądź własnymi ustaleniami na niekorzyść skazanej, wykraczającymi poza zakres zaskarżenia wywiedzioną apelacją oskarżyciela publicznego. Z tymi stwierdzeniami nie sposób się jednak zgodzić. Sąd odwoławczy bowiem nie przeprowadził w sprawie postępowania dowodowego, nie uzupełniał przewodu sądowego (poza dopuszczaniem dowodu z aktualnego zaświadczenia z KRK i potwierdzeń przelewu). Dokonana w zakresie zaskarżonego wyroku zmiana wynikała z odmiennej oceny zgromadzonych na etapie postępowania przed sądem I instancji dowodów, która nie nastąpiła w sferze

ustaleń co do winy skazanej, co do której – tak jak sąd I instancji - nie miał wątpliwości. Sąd *ad quem* uznał jedynie, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż skazana działała wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, innymi osobami, czy też po prostu wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą. W tym miejscu wskazać należy, że nie stanowi naruszenia zakazu *reformationis in peius* eliminacja z opisu czynu działania skazanej w ramach współsprawstwa, gdyż wyeliminowanie tej konstrukcji z opisu przypisanych jej występków nie pogorszyło sytuacji skazanej w stosunku do poprzednio wydanego orzeczenia. Nie można zgodzić się bowiem z argumentem obrońcy, podnoszonym w kontekście naruszenia zakazu *reformationis in peius*, iż eliminacja z opisów czynów konstrukcji współsprawstwa wpłynęła na status obciążeń finansowych skazanej czy ewentualnych działań regresowych wobec współsprawców. Obrońca argumentując swoje stanowisko w tym zakresie pomija, iż zaskarżonym wyrokiem sąd odwoławczy uwzględniając częściowo jego apelację w zakresie kwestionowanej przez niego przyjętej konstrukcji współsprawstwa z jednej strony obniżył kwoty zasądzone od skazanej na rzecz niektórych z pokrzywdzonych tytułem naprawienia szkody a z drugiej miał na względzie fakt, że orzeczony środek kompensacyjny nie został orzeczony przez sąd I instancji w warunkach solidarnego obowiązku naprawienia szkody – co w kasacji próbuje sugerować obrońca skazanej. Sąd bowiem I instancji nałożył obowiązek wynikający z art. 46 § 1 k.k. jedynie na skazaną, przy czym orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było obligatoryjne w warunkach niniejszej sprawy i miało ono jedynie charakter częściowego naprawienia szkody. W związku z powyższym trudno mówić w tych okolicznościach sprawy, że doszło do naruszenia zakazu *reformationis in peius* zwłaszcza, że w tym zakresie orzeczenie sądu odwoławczego jest korzystniejsze od orzeczenia sądu I instancji i było wynikiem zarzutów podniesionych przez obrońcę w zwyczajnym środku odwoławczym.

Uznając za zasadną natomiast wywiedzioną co do kary apelację oskarżyciela publicznego, sąd odwoławczy podwyższył orzeczoną karę pozbawienia wolności, uchylając rozstrzygnięcie sądu I instancji o warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby, działając przy tym w granicach zaskarżenia i podniesionych przez prokuratora zarzutów. Z tych względów chybione były zarzuty z pkt. 2, 3, 4 nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Odnosząc się do ostatniego z zrzutów kasacji wskazać należy, że nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest, że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku. Zgodnie natomiast z treścią art. 455 a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Zarzut więc obraży art. 455 a k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy postąpił zgodnie z treścią tego przepisu jest co najmniej niezrozumiały. Sąd odwoławczy dostrzegając pewne wady w zakresie treści uzasadnienia wyroku sądu I instancji, wskazał bowiem na treść art. 455 a k.p.k., jako przepisu, którym był związany podnosząc jednocześnie, że co prawda przeprowadzona przez sąd I instancji analiza dowodowa wskazywała na pewne braki, to niewątpliwie było to, że skazana dopuściła się zarzucanych jej czynów. W treści uzasadnienia sąd odwoławczy do tych braków się odniósł, przede wszystkim wskazując z jakich powodów brak dokonania przez sąd I instancji szerokiej analizy dokumentacji pożyczkowej nie wpłynął na ocenę jako wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych, a w konsekwencji prawidłowego przypisania sprawstwa skazanej.

Wobec powyższego, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną.

WB.

r.g.